

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 1 15/1 - 29/1. 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

Oslo: Brygggearbeiderne i streik

"VI STREIKER INNTIL HELE RAMMEAVTALEN ER TRUKKET TILBAKE"

Torsdag 6. januar gikk 215 ansatte ved Oslo laste- og lossekontor til streik mot innførelsen av et nytt lønns-system.

Forhandlinger om lønnsformen for bryggearbeiderne er ikke av ny dato. Gjennom flere år har det vært gjort forsøk fra arbeidernes side på å få innført et fastlønnssystem. Borgerpressen og NAF har gjort dette til et poeng - til et eksempel på arbeidsfolks - vakling og uansvarlighet - når bryggearbeiderne nå har gått til streik mot et anbefalt forslag fra Norsk Arbeidsgiverforening og Norsk Transport-

arbeiderforbund om en rammeavtale for fastlønn. Men bakgrunnen for streiken ved Oslo laste- og lossekontor går ikke på lønnsformen.

I en løpeseddel hevder de streikende selv: "stilt overfor et elendig forslag vil vi heller beholde de vilkårene vi har! Vi streiker inntil hele rammeavtalen er trukket tilbake!"

Bryggearbeiderne i Oslo har aldri godtatt rammeavtalen. Med 186 mot 33 stemmer ble avtalen forkastet. Ved hjelp av de særskilte koplingsbestemmelsene i det samordnede tariffoppgjøret maktet arbeidsgiverne og for-

bundet å få det til at rammeavtalen ble vedtatt!

Dette er et særdeles illustrerende eksempel på at "kombioppgjør" betyr lønnsdiktat, - at lønnsnedslag på ulike måter pakkes pent inn i Kleppe-pakka.

Med i tariffoppgjøret inngikk det en bestemmelse om lokale tilpasningsforhandlinger. Disse forhandlinger ble i Oslo ført frem til 28.12., da arbeidernes representanter forlot møtet! Uten arbeidernes viten overtok og sluttførte forbundet forhandlingene på "bryggearbeidernes vegne". Resultatet - bl.a. en

Forts. side 2

Hva skjer i Kina?

Se side 4

SEF: Avvis den rød-gule foreningen - Fortsett kampen innad i NKF

I fjordårets siste nr. av drA skrev vi om situasjonen i SEF etter at Kommuneforbundet hadde kommet med provoserende utspill, ekskludert styret i SEF, oppløst foreninga og signalisert nye korporative framstøt. Det hersket ikke noen avklaring i SEF i denne situasjonen. De som hevdet at man måtte opprettholde de medlemsmøtevalgte organene for enhver pris, hadde bare delvis forstått at denne linja måtte føre til opprettelse av en fagforening utenfor forbundet. Vi i KA advarte mot denne politikken og hevdet i en lederartikkel at man i stedet måtte fortsette opposisjonen innad med nye og utvidete metoder. En tilsvarende argumentasjon var kjørt fram i SEF av bl. a. Bjørn Lindgren, medlem av det ekskluderte styret i SEF.

Se siste side

Palestina: Full støtte til «nei fronten» og PFLP

Den 28. mai 1964 ble den palestinske frigjøringsorganisasjonen PLO dannet. Samme år fikk det palestinske folket sin militære avantgarde: Den palestinske frigjøringshæren, PLA, så dagens lys. Dermed hadde det palestinske folket lagt basisen for den årelange frigjøringskampen for et fritt demokratisk Palestina. Allerede året etter, i 1965, startet de palestinske motstandskjemperne, FEDAYEEN, den væpnede kampen. Geriljasoldatene

gjennomførte de første raid mot mål i det okkuperte Palestina. Siden den gang har det palestinske folket vunnet mange viktige seire mot sioniststaten Israel og dens allierte USA-imperialismen.

Helt fra sin dannelselse har PLO nektet å anerkjenne staten Israels eksistens, og et bærende prinsipp i PLO's politikk har vært å avvise alle stormaktsløsninger av Palestina-spørsmålet, løsninger som i sin konsekvens

må bli fattet over hodene på det palestinske folket. Isteden har PLO valgt å ta opp kampen med våpen i hånd, valgt folkekrigens vei.

Dette har vært et torn i øyet på imperialismen, spesielt de to supermaktene USA og Sovjet. Derfor har disse imperialistmakter, hver på sin måte, etter beste evne prøvd å sabotere frigjøringskampen. Mens supermaktene opp gjennom årene har for-

Forts. side 5

FAGLIG KONFERANSE I KA

Inneværende år er det ikke noe egentlig tariffoppgjør. Vårens "minioppgjør" har mer form av en justeringsavtale. I og med at det samordnede tariffoppgjøret innebar opphevelse av de tidligere indeksbestemmelsene, vil justeringene måtte bero på LO og NAF's "skjønn".

Det skulle være unødvendig å tilføye hva arbeiderklassen kan forvente av dette skjønn. Alene erfaringene fra siste års Kleppe-pakke skulle være tilstrekkelig.

Vårens "minioppgjør" må følge opp påaktes og forberedes ut fra arbeidernes egne klasseinteresser.

Faglig Utvalg i KA arrangerer i denne forbindelse en faglig konferanse i slutten av februar (nøyaktig tidsangivelse i DrA's neste nummer).

Temaene for konferansen vil i hovedsak dreie seg om:

I). Analyse av den økonomiske situasjonen kombinert med en kritikk av oppgjørsformens karakter. II). Arbeiderklassens kampmetoder i en økonomisk nedgangstid. I denne sammenheng er det også påkrevd med en analyse av LO's strategi overfor kommunister og andre klassebevisste arbeidere i fagbevegelsen.

III). De ulike "retninger i arbeiderbevegelsen" og disses klassekarakter. Hva kan vi vente oss fra DNA, AKP, NKP og SV?

Det vil bli sendt ut studiemateriell om disse temaene. KA vil også oppfordre til at det blir sendt inn bidrag som kan behandles på konferansen.

Påmelding, bestilling av studiemateriell og egne bidrag kan sendes til:

Faglig Utvalg i KA
Adr: Postboks 2863 Kampen,
Oslo 5

Bryggearbeiderne ...

Forts. fra side 1

fast timelønn på kr 28,75 og en ny over-
tidsbestemmelse - ble presentert de
ansatte ved Oslo laste- og lossekontor
5.1.-77. I sin løpeseddel hevder de
streikende at avtalen er "en hån mot
bryggearbeiderne". Representanter for
de streikende DrA har vært i kontakt
med mente at dette resultatet ikke var
overraskende, - det var jo to represen-
tanter for arbeidsgiversiden som for-
handlet!

I denne situasjonen gjorde arbeider-
ne det eneste som kunne sikre dem mot
et lønnsnedslag: De tok streikevåpenet
i bruk for å kjempe igjennom egne, lo-
kale krav på tvers av det Samordnede
oppgjøret.

KA har ved flere anledninger påpekt
at kun metoden med å stå fast på lokale
krav - og om nødvendig bruke streike-
våpenet - er taktikken for i praksis å
avvise den kombinerte oppgjørsformen.

Streik på tvers av LO-apparatet

Norsk Transportarbeiderforbunds
opptreden i forhandlingsfasen har for-
modentlig gjort det lett for bryggear-
beiderne å sette LO-apparatet til side
og velge egen streikekomité. Snart er
det vel bare småborgerskapets repre-
santanter i arbeiderbevegelsen - SV
og AKP - som nærer illusjoner om å
benytte "LO som kamporganisasjon".

Gjennom å velge den illegale streik-
ens metode har bryggearbeiderne tatt
lærdom av de "ulovlige" streikekamp-
ene de siste årene. Som det heter i
KA's støtteresolusjon (som gjengis an-
netsteds) har de streikende ved den
selvstendige organiseringen av kampen
lagt et viktig grunnlag for å få kravene
innfridd.

For å bevare dette grunnlaget er de
det nødvendig med en aktiv konsolider-
ing av streikefronten innad. Dette ar-
beidet må vies spesielt stor oppmerk-
somhet i en situasjon med aktivt
streikebryteri under politibeskyttelse.

Ved at fagorganisasjonene gjennom
lover og regelverk mer og mer er inn-
korporert i statsapparatet, vil enhver
økonomisk kamp i dag også anta politis-
ke karakter. Derfor blir den politiske mo-
biliseringen for å bevare og sikre en
enhetlig streikefront viktig, - spesielt
den politiske avsløringen av LO-appa-
ratet og arbeidsrettens klassekarakter.

Streiken og arbeidsretten

Norsk Arbeidsgiverforening og Norsk
Transportarbeiderforbund har allerede
stemplet streiken som ulovlig, og de
streikende er stevnet for arbeidsretten
Samtidig har LO-apparatet vært aktivt
for å bekjempe en solidarisk opptreden
fra bryggearbeiderne i Drammen og
Moss, ved å pålegge arbeiderne her å
losse skip som er omdirigert fra Oslo.

Et av medlemmene i streikekomite-
en sa det slik: "Det er uhyggelig at for-
bundet kan oppfordre våre kamerater
til å være streikebrytere. Og det er
folka som er avhengig av oss for å leve
- dette er ting som ikke kunne skjedd
for et titalls år siden. Og så bruke bor-
gerlige aviser til å spre slike informa-
sjoner!".

LO-apparatets holdning bør ikke for-
bause noen. Allerede i 1929 kunne
Strasbourgtesene oppsummere at
"kjennsgjerningene tilsier at det refor-
mistiske fagforeningsapparatet utgjør
en del av den borgerlige stat med den
spesielle funksjon å avverge streiker".
Riktigheten av denne analysen bekreftes
da også fullt ut av de siste års streike-
kamper. LO-apparatets taktikk har
hele tiden vært, enten direkte å angripe
de streikende, eller forsøk på å smiske
seg inn i en forhandlings situasjon for
gjennom dette å knekke streiken innen-
fra.

Man bør også merke seg et av borger-
skapets talerør, Aftenposten, som har
vist stor interesse for bryggearbeider-
nes innstilling til arbeidsretten. Bor-
gerskapet håper åpenlyst at arbeiderne
skal feste sin lit til denne klassesdom-
stolen. Men for å være et effektivt vå-
pen mot arbeiderklassen, er arbeids-
retten avhengig av respekt fra arbeid-

erklansens side, og det er en slik re-
spekt borgerskapet håper på.

Ved resolutt å vende lov og regel-
verk ryggen har streikende arbeidere
i Norge før gjort paragrafene maktes-
løse. Bryggearbeiderne har i praksis
vist at de forstår lovverkets klasseka-
rakter ved i utgangspunktet å velge en
egen suverene streikekomité på tvers
av LO-apparatet.

Første fase i arbeidsretten er alle-
rede ferdig ved undertegnelsen av
protokoll mellom arbeidsgiveren og for-
bundet. I og med dette skulle det være
liten grunn til å tvile på at streiken vil
bli dømt ulovlig. Det er derfor viktig
at arbeiderne tar et oppgjør med even-
tuelle legalistiske (engstelse for å
overtre lov og regelverk) elementer i
egne rekker og forbereder seg på å
kjempe tvers gjennom lov til seier.

Hvordan er så stemningen blant de
streikende? På spørsmål om hvordan
de ville stille seg til en dom i arbeids-
retten, uttalte en av de streikende: "Jeg
vet ikke hva de andre vil gjøre, men
jeg vil ikke bøye meg for en dom mot
oss!".

Er dette uttrykk for stemningen
blant de streikende, - da lover det bra
for kampen videre.

Send støtte til:

De streikende Bryggearbeiderne
c/o Oslo Bryggearbeiderforening
Uttikker 2
OSLO 1

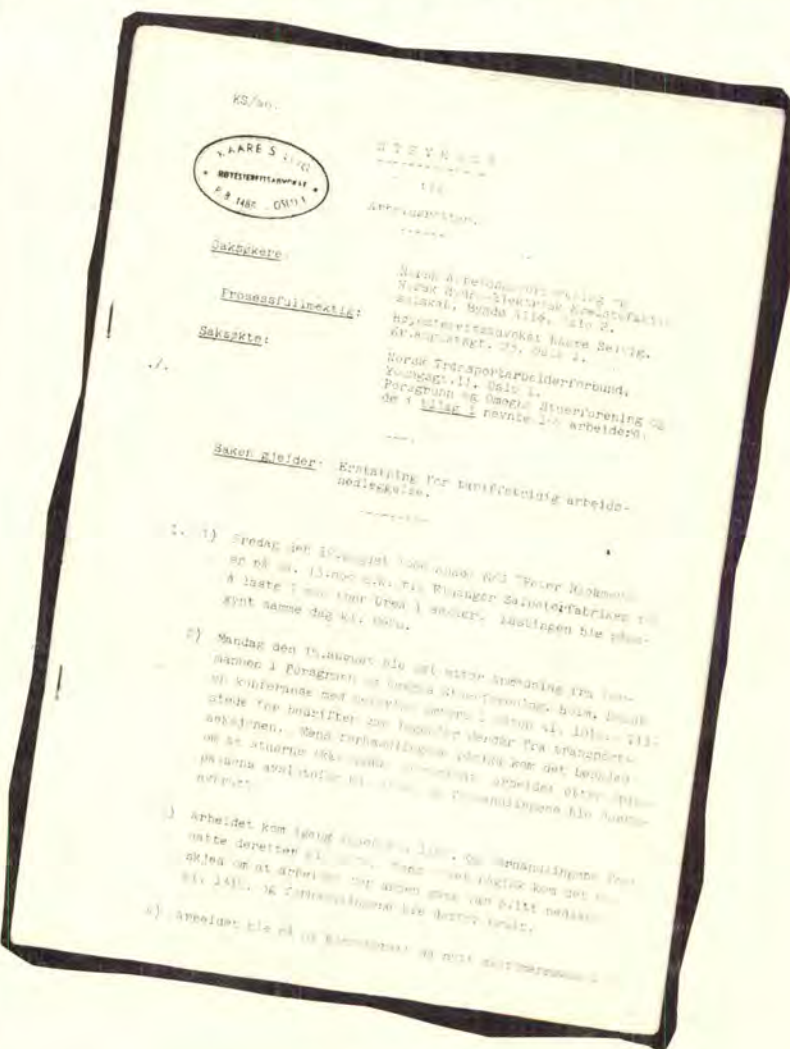
Tlf. 42 04 13

Postgirokonto: 22 93 93 4

LÆRDOM FOR DE STREIKENDE

BRYGGEARBEIDERNE :

Da stuerne på Herøya stolte på arbeidsretten

TIL DE STREIKENDE ARBEIDERNE VED OSLO LASTE OG LOSSEKONTOR!

Kommunistisk Arbeiderforbund vil ut-
trykke sin fulle støtte til den kampen
dere står oppe i.

Utgangspunktet for streiken er et nytt
og uakseptabelt lønssystem som blir
forsøkt påtvunget dere gjennom det
kombinerte oppgjøret og dettes særlige
koblingsbestemmelser.

Bryggearbeidernes kamp er et eksem-
pel på hvordan det samordnede oppgjør-
et må avvises i praksis, nemlig ved å
stå fast på lokale krav på tvers av sam-
ordninga.

På denne bakgrunn er streiken et ut-
trykk for hele arbeiderklassens kamp
mot lønnsdiktat. Derfor vil også kapi-
tal og stat sette alt inn på å knuse kam-
pen. Politiet er alt satt inn for å be-
skytte streikebrytere.

Bryggearbeiderne har satt det legale
fagapparatet til side og valgt egen
streikekomité. Dermed er det i prak-
sis tatt lærdom av erfaringene fra de
siste årenes streikekamper.

LO-apparatet har allerede åpent vist
sin klassekarakter ved å stemple strei-
ken tariffstridig og ulovlig. Dermed
er det duket for en dom i arbeidsretten
hvis utfall allerede er klart. Men en
dom mot dere trenger ikke bety neder-
lag. En enhetlig streikefront som tar
utgangspunkt i egne klasseinteresser og
ikke i borgerskapets lov og regelverk,
vil feie paragrafene til side og gjøre
dommen død og maktesløs. Alle erfari-
nger fra de siste årenes "ulovlige"
streiker viser at bare ved å vende ar-
beidsretten ryggen kan kampen føres
frem til seier.

En slik holdning vil også vinne solidari-
tet og støtte i arbeiderklassen.

Solidariteten fra resten av klassen, og
spesielt fra de andre havnene i Oslo-
fjorden, er den viktigste garantien for
å sikre initiativet og den selvstendige
ledelsen av kampen. Bare på dette
grunnlaget kan streiken vinne frem.
Det er derfor avgjørende viktig å være
på vakt mot alle tilbud om "støtte",
særlig fra LO-apparatets side, som
innebærer en oppgivelse av det initiativ
dere nå har tilrevet dere.

BEVAR DEN SELVSTENDIGE LEDEL-
SEN AV STREIKEN - AVVIS ALLE
FALSKE VENNER.

VEND ARBEIDSRETTE RYGGEN -
TVERS GJENNOM LOV TIL SEIER!

Kommunistisk Arbeiderforbund

Ifølge Aftenpostens morgennr. av
8. januar har medlem av streikeko-
miteen for bryggearbeiderne i Oslo,
Charlo Østensen, uttalt på spørsmål
om de streikende kommer til å aner-
kjenne dom i Arbeidsretten:

-Jeg kommer til å respektere en
dom i Arbeidsretten på samme måte
som jeg respekterer en høyesteretts-
dom. Streik var den eneste mulighe-
ten til å få denne lønnskonflikten opp
i Arbeidsretten. Vi kan ikke tape der.
Vi på vår side må si at hvis Østen-
sens uttalelser er representative for
bryggearbeiderne, så er de dømt på
forhånd til grundig nederlag.

Alle erfaringer viser at å stole på
Arbeidsretten er det samme som fri-
villig å legge hodet på skafottet.
Samtidig viser erfaringene at når ar-
beiderne derimot demonstrerer like-
gyldighet og forakt for denne arbeids-
"giverne"s rett, så blir den fullsten-
dig uskadeliggjort.

Eksempel på det siste er f. eks.
Sauda-streiken i 1970. Fordi arbei-
derne på forhånd sa åpent fra om at
de ikke ville ha noe med Arbeidsret-
ten å gjøre og ikke ville respektere
noen dom, ble streiken ikke en gang
brakt inn for retten - uansett hvor
klart "ulovlig" streiken var. Slik kan
borgerskapets rettsapparat avvæpnes!

Eksempler på hvordan det går med
arbeidere som stoler på Arbeidsret-
ten, fins det også nok av. Her skal vi
nøye oss med et eksempel fra 1966 -
da de nå streikende bryggearbeidernes

Forts. side 4

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.-
Røde Fane pr. år - kr. 28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

den røde ARBEIDEREN 5 år

Når den røde Arbeideren med dette nummer går inn i sitt 5. år kan det være nyttig med et raskt tilbakeblikk for å fastslå hvordan kursen har vært og i hvilken posisjon avisa befinner seg i. Dette selvsagt for å komme videre.

Da MLF i 1972 gikk over til å bli Kommunistisk Arbeiderforbund kom stiftelsesmøtet til den erkjennelse at den viktigste umiddelbare oppgaven forbundet stod overfor var utgivelsen av en månedlig avis. Det ble innsett at det ville være umulig å bygge ut forbundet, og dermed legge grunnlaget for arbeiderklassens kommunistiske parti, om ikke man nådde ut til arbeiderklassen med en konsekvent kommunistisk politikk.

Hvordan skulle så denne avisa være? Det ble på stiftelseskongressen slått fast at det ikke var nok at avisa skulle grunne seg på Marxisme-leninisme, Mao Tsetungs tenkning, men at det var nødvendig å utdype og spesifisere dette nærmere. I dette lå også den erkjennelse at mulighetene for å skape en røst som kunne nå ut og som fortjente å bli hørt av arbeiderklassen nøye hang sammen med forbundets evne til å stake ut og tømre fast en klar politisk linje for organisasjonen.

Det sa seg selv at en månedlig avis, eller en 14.daglig for den saks skyld, ikke kunne bli noen avis i vanlig forstand, det vil si en avis som kunne bringe dagsaktuelle nyheter og kommentarer. Det måtte bli et kommenterende nyhetsorgan - en avis som kunne bringe bakgrunnen for, årsaken til og resultatene av de dagsaktuelle begivenhetene. Og ikke minst: Avisa måtte bli framtidstrettet, det vil si ut fra arbeiderklassens erfaringer belyse og anviser riktige metoder. Avisa skulle først og fremst være en avis innrettet på den mest bevisste del av arbeiderklassen, men den måtte også interessere arbeidere utenfor de revolusjonæres rekker. Avisa skulle også ha som oppgave å avsløre borgerstaten og de grupperinger og organisasjoner som støtter opp om borgerstaten. Kort sagt: Avisa skulle påvise kapitalismens irrasjonalitet og påvise sosialismen som det eneste holdbare.

Det må være utvilsomt at avisas grunnleggende hensikt er å være et redskap i vårt arbeid med å bygge det kommunistiske parti i Norge. Avisa må være kommunistenes stemme i arbeiderbevegelsen og den må bli arbeiderklassens stemme overfor andre klasser og lag. Den skal føre an i arbeiderklassens kamp mot såvel den kapitalistiske utbytting som i kampen for å vinne politisk hegemoni for arbeiderklassen. Den skal utvikle arbeiderklassens bevissthet til å bli en politisk bevissthet. Men sist men ikke minst: Den skal utvikle bevisstheten om nødvendigheten av en kommunistisk ledelse og organisasjon av og for arbeiderklassen. Sammenfattet under ett: Avisa skal være en kollektiv propagandist, organisator og agitator.

Når vi nå tar et tilbakeblikk på avisene som er kommet ut i disse årene, mener vi selv å kunne konstatere at det har skjedd en viss kvalitativ framgang. De første numrene var tildels preget av proklamasjoner og opprop. Men allerede i det andre nummeret som kom ut brakte avisa et verdifullt bidrag i avsløringen av småborgervestrebevegelsen i Norge. Det siktes her til Egil Englands artikkel "Kritikk av MLG's programforslag". Det var som kjent på grunnlag av dette programforslaget at AKPm-1 ble dannet. Det ble i artikkelen ettertrykkelig slått fast at AKP ikke bare manglet basis i arbeiderklassen, men også totalt manglet "det revolusjonære grunnsyn og program som er forutsetningen for å kunne kalle seg kommunister". Å avsløre og bekjempe AKP gruppen har vært nødvendig dels fordi disse falske kommunister framstår i folks bevissthet som kommunister og de ved skader kommunistenes sak, dels for gruppas infiltrasjon og destruktive påvirkning i arbeidernes streikekamper, de såkalte ville streiker. Noen særlig dyptgående avsløringer av gruppa har imidlertid i den seinere tid vært nødvendig. Gruppa har, med sin opportunistiske småborgerlige klassepolitikk, forlenget begynt å radere seg ut av norsk politikk. Og etter AKP's uforbeholdne støtte til antikommunistiske bevegelse og linjer er kanskje uttrykket "radere" et alt for svakt uttrykk.

Under avisas levetid har det vært en rekke omfattende streikekamper så som Heismontørstreiken, Telefonsentralmontørstreiken o.s.v. Det ville være galt av oss å påstå at vi har maket å ta ledelsen i noen av de mange streikekampene, men det ville være falsk beskjedenhets påstå at den faglige politikk forbundet, og dermed avisa, har ført ut ikke har hatt en viss gjennomslagskraft.

Etter de mange streikekampene i 73/74 oppsummerte den røde Arbeideren de erfaringer man hadde gjort i artikkelen: "20 punkter om årets streikebevegelse". Denne artikkelen som er gjengitt sammen med bl. a. Strassbourgetesene i heftet Tvers gjennom lov til seier, er et viktig redskap i arbeidernes direkte kamp på arbeidsplassen og er en anvisning på kamp etter den kommunistiske linje.

Den stadig økende korporativisering som kommer til uttrykk gjennom de kombinerte oppgjør og styrkingen av regelverket, har gjort det nødvendig i stadig større grad å bekjempe og avsløre sosialfacismen. Det må slås fast at den røde Arbeideren var den første avis som i en lengre artikkel tok for seg Skånlandsutvalgets innstilling, og som, etter at innstillinga ble lagt på is, gang på gang har kunnet fastslå likhetene mellom denne og de forskjellige tariffoppgjør.

Avisa har også behandlet norsk landbrukspolitikk hvor vi spesielt nevner artikkelen "Landbruksmeldingen" av signaturen R. K. Dessuten er den økonomiske politikk grundig belyst gjennom en rekke analyserende artikler, og det samme må sies for utenrikspolitikken vedkommende. Den faste petitskribent Grr tar satiren i bruk i klassekampen.

Det ville føre for langt å komme nærmere inn på flere eksempler, men kort konkludere at avisa helt fra første nummer i 1973 har ført ut en konsekvent kommunistisk politikk, slik stiftelsesmøtet intensjoner var. Det vi imidlertid ikke har greid, hvilket er alvorlig, er å føre denne politikk ut til arbeiderklassen slik det ikke bare er ønskelig, men tvingende nødvendig. Om det skal lykkes avhenger ikke bare av forbundet og redaksjonen, men også av sympatisører og lesere. Forhåpentlig kan det gjøres nye framskritt etter den konferanse om den røde Arbeideren som begynner i Oslo den dagen denne avisa kommer ut.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
3980 Åby

VEST-AGDER: Ole Langeland
4652 Øvreby

ROGALAND: Georg Vikshåland
Skårefeltet
4250 Kopervik

HORDALAND: Bjørn Løvdahl
Sigurdsgt. 17
5000 Bergen

SØR-TRØNDELAG: Ingmunn Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

NORD-TRØNDELAG: Ragnar Kristiansen
7510 Skatval

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Postboks 1886
Jarlesletta
7000 Trondheim

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Økonomiprofessor og NKP-medlem Leif Johansen mener kombinerte inntektsoppgjør bidrar til trygghet i en usikker situasjon.

NKP støtter kombioppgjør

Ingen må forundre seg over at NKP-organet Friheten slipper til NKP-medlem og professor i sosialøkonomi, Leif Johansen, med støtte til Arbeiderpartiets økonomiske politikk og kombinerte tariffoppgjør spesielt. Det var nemlig nettopp NKP - under "kyndig" veiledning av den samme professor - som laget det første opplegget til de siste års kombioppgjør med sitt forslag om "pakkeløsning" ved indeksoppgjøret i 1973.

NKP slutter seg for øvrig med denne politikken bare til den samme linje som det revisjonistiske "kommunist"partiet i Italia fører ut når det støtter kristeligdemokratenes lønnsnedslagspolitikk og bruker sin kon-

troll med store deler av fagbevegelsen til å forsøke å hindre arbeidernes kamp mot denne politikken. Revisjonistene står nå åpent fram med en sosialdemokratisk klassesamarbeidspolitikk i de fleste land.

Leif Johansen har samme motiv for å støtte kombinerte oppgjør som Nordlie og NAF, nemlig "kostnadsstigningen", dvs. bekymring for kapitalistenes lønnsutgifter. Den skepsis han samtidig uttrykker, er derfor ikke knyttet til arbeidernes levevilkår og kampmuligheter, men til at kombinerte oppgjør kan undergrave borger-skapets parlamentariske organer, dvs. nøyaktig samme type skepsis som Kåre Willoch og Morgenbladet.

I samsvar med Friheten og Leif Johansen stemte NKP-medlemmene i LOs representantskap for kombinert oppgjør på representantskapsmøtet sist mandag.

Fins det i det hele tatt klassebevisste arbeidere igjen i NKP?

Det nye borgerskapet

Både Kulturrevolusjonen og den senere kampanjen mot Lin Piao og Teng Hsiao-ping ble av den daværende ledelsen i KKP lansert som kamper mot borgerlige fraksjoner innen det kommunistiske partiet. Disse fraksjonene har til tider vært mektige og har også besatt ledende posisjoner. Under Kulturrevolusjonen lød f. eks. parolen mot Liu Chao-chi: "Bombarder hovedkvarteret!"

At det innen partiet har kunnet oppstå mektige borgerlige grupperinger, skyldes for det første det generelle forholdet at staten - et borgerlig fenomen - er nødvendig å opprettholde så lenge klassene eksisterer, og at den arbeidsdelingen som eksistensen av en stat innebærer, danner grunnlag for borgerlige politiske linjer. Så lenge stats- og partiapparatene forsvare sine interesser som apparater, vil de fjerne seg fra proletariatet, som har til endelig oppgave å avskaffe staten.

Men de borgerlige fraksjonenes styrke må også sees på bakgrunn av sær-kinesiske forhold. Av Kinas enorme befolkning er det bare ca. 30 mill. som i dag er sysselsatt som industriarbeidere. De fleste av den øvrige befolkningen er bønder, og det sier seg selv at de småborgelige fordommene er sterkt utbredt blant disse. Jordeiendommen er gått over til en kollektiv form, men er ennå ikke blitt virkelig felleseiendom.

Imidlertid er det den kinesiske revolusjonens doble karakter som i denne sammenheng kanskje veier tyngst. Kina gjennomgikk i 1949 en ny-demokratisk revolusjon, ledet av kommunistpartiet. Det er på denne bakgrunn lett å skjønne at mange som sluttet seg til partiet, ikke hadde andre perspektiver enn de borgerlig-demokratiske. Denne gruppen kom til å yte motstand mot gjennomføringen av kollektiviseringen og senere mot dannelsen av folkekommuner. Etter 1949 var det gamle borgerskapet slått, og heretter kunne ikke borgerlige interesser nå fram uten å hevde seg innen det kommunistiske partiet. De borgerlige demokratene i partiet utgjorde fra 1949 og framover kjernen i det nye borgerskapet som gang på gang gjorde sine framstøt - både ved forsøk på statskupp (Lin Piao) og ved en økonomisk politikk, særlig representert av Liu Chao-chi og Teng Hsiao-ping.

Kulturrevolusjonen var det første store forsøket på å hindre hegemoni for de borgerlige elementene i partiet. Men ettersom den borgerlige og småborgelige ideologien avles av faktiske forhold, kunne ikke avsettelsen av bestemte personer garantere noen endelig seier for proletariatet. Dessuten oppsto det under Kulturrevolusjonen også avvik av venstre-sekterisk karakter. Spesielt gjaldt dette visse rødegardist-grupper som flokket seg rundt Lin Piao. Disse utmerket seg

med forkjærlighet for direkte og voldelige aksjoner, abstrakt likhetsmakeri og teori-fiendtlighet. De representerte spontaniteten og empirismen; de hevdet at kunnskapen springer direkte ut av praksis og at massene derfor alltid har rett. Den amputeringen av marxismen som denne retningen stod for, talte sitt tydelige språk gjennom Lin Piaos slagord: "Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i vår tid". Det egentlige budskapet i dette var at det ikke lenger var nødvendig å studere klassikerne, men at det nå klarte seg med den lille røde sitatboka.

Affæren med Lin Piao og hans forsøk på statskupp ble foranledningen til at en fra partiets side starter en grundig analyse av klassene og klassekreftene i Kina samt en bredt anlagt studiekampanje for forståelsen av proletariatets diktatur. (I parentes bemærket er nå en sentral artikkel i denne kampanjen, "Om det sosiale grunnlaget for Lin Piaos anti-parti-klikk", skrevet av en av 'de fire', Yai Wen-yuan, nå nylig angrepet for å være en anti-parti-artikkel).

Den beskrivelsen Mao Tsetung har gitt av det nye Kina, gjør det klart at veien fram til kommunismen ennå er lang. Beskrivelsen lyder slik:

"Kina er et sosialistisk land. Før frigjøringen var landet mye likt et kapitalistisk land. Ennå i dag praktiserer Kina et åttegraders lønns-system, fordeling i forhold til arbeidsytelse og bytte ved hjelp av penger, og er i alt dette svært lite forskjellig fra det gamle samfunnet. Det som er forskjellig, er at eiendomssystemet er blitt forandret."

De tilstandene som her blottlegges, gjør at det bare er naturlig at klassekampen ennå er hard og uforsonlig og at utfallet ikke på forhånd er gitt. Men desto større grunn er det til å støtte dem som i Kina vil holde fast ved den linjen Mao Tsetung trakk opp.

Rehabilitering av Teng Hsiao-Ping?

Det har i den senere tid dukket opp veggaviser, bl.a. i Peking, som har krevd at Teng Hsiao-ping blir rehabilitert. Kravet er også blitt reist på massemøter og i demonstrasjoner.

Det er trolig at denne kampanjen til fordel for Teng blir støttet (og kanskje også startet) på sentralt hold, og om den skulle føre fram, vil forræderiet mot Mao Tsetungs linje fra den nåværende ledelsens side være fullbyrdet. Men da vil også det politiske innholdet i kampen mot de fire være klarere enn før, noe tilhengerne av den proletære linje vil ha fordelen av.

Da stuerne... Forts fra side 2

kolleger i Porsgrunn fulgte Arbeidsrettens spilleregler, og ble belønnet med dom om omfattende erstatninger.

Det dreide seg om 165 stuer som la ned arbeidet ved Hydros kai på Herøya den 15. og 16. august 1966. Utgangspunktet var en arbeidsnedleggelse på M/S "Peter Rickmers" på grunn av dårlige arbeidsforhold og krav om lønnskompensasjon. Sjengene på "Peter Rickmers" fikk følge av samtlige andre stuer på Hydro-kaia, som gikk til solidaritetsaksjon.

Dokumentene fra denne saken er interessante og lærerik lesning. Streiken ble selvsagt stemplet "ulovlig" av både Norsk Hydro, Transportarbeiderforbundet og Porsgrunn og Omegn Stuerforening. NAF ved daværende advokat Kaare Selvig brakte saken inn for Arbeidsretten, og nedla påstand om at streiken var tariffstridig, at de 165 arbeiderne skulle betale erstatning på kr. 56 564,-, samt saksomkostninger.

Arbeiderklassen hadde i 1966 ikke på lenge gjort de samme erfaringene med Arbeidsretten som er høstet under de "ulovlige" streikene i 70-åra, og de 165 arbeiderne gjorde det samme som Charlo Østensens fra bryggearbeidernes streikekomite i prinsippet nå vil gjøre: De stolte på Arbeidsretten, og stilte med advokat og påstand om lik deling av erstatningssummen med bedriften, på det grunnlag at også bedriften "har utvist skyld og mislige forhold og derfor må bære en vesentlig del av de tap som foreligger". De viste her til Arbeidstvistslovens § 5.

Denne naive tillit til Arbeidstvistslovens og Arbeidsrettens "upartiske" karakter ble - selvsagt - belønnet med dom i NAFs favør.

Skal de streikende bryggearbeiderne i Oslo måtte gjøre samme erfaring, eller skal de på forhånd ta lærdom av de erfaringene med Arbeidsretten som arbeiderklassen allerede har gjort?

Charlo Østensens linje betyr - hvis Aftenposten har gjengitt den riktig - det første. Det er nettopp på grunn av eksistensen av slike tanker - og manglende demonstrasjon av forakt for Arbeidsretten fra bryggearbeidernes side - at NAF i det hele tatt bringer saken inn for retten. Og nestformann i Transportarbeiderforbundet, Odd Bach (for øvrig opprinnelig fra Porsgrunn og Omegn Stuerforening), antyder i Aftenposten den 10. januar hva respekt for Arbeidsretten kan komme til å bety: -Betydelig økonomisk ansvar vil kunne gjøres gjeldende hvis den ulovlige streik blant bryggearbeiderne fortsetter.

Vi vil på det sterkeste oppfordre de streikende bryggearbeiderne til ikke å legge hodet på hoggestabben og følge Østensens linje. Følg i stedet Sauda-arbeidernes eksempel! Si klart fra om at dere ikke har noe i Arbeidsretten å gjøre og ikke kommer til å respektere noen dom! Stol i stedet på egne og den øvrige arbeiderklassens krefter! Da kan ingen dom tvinge dere i kne!

SV MED GODT RÅD TIL POLITIET

SVs landsstyre har i forbindelse med politiets beskyttelse av streikebryteriet på Oslo havn hvisket politiet følgende ord i øret: dette "kan oppfattes" som om politiet står mot arbeiderne(!).

Vi er helt enig: Fra det borgerlige standpunkt som SV står på, er det svært uheldig at arbeiderne skal "oppfatte" at politiet og de øvrige statlige undertrykkelsesorganer er borgerskapets redskap rettet mot arbeiderklassen.

Men klassekampens lover følger nok dessverre ikke borgerskapets og spesielt SVs ønskedrømmer.

Kina: Kamp mellom de to linjene

Offisielle kinesiske radiostasjoner har nå i en tid åpent innrømmet at det er betydelig støtte i befolkningen for "de fire". Ifølge meldingene har det i en tredjedel av landets provins er pågått kamper mellom tilhengere og motstandere av "de fire". I flere tilfelle er det blitt satt inn væpnede styrker for å gjenopprette orden, og det skal flere steder råde borgerkrigaktige tilstander.

At "de fire" har sterk støtte bak seg, framgår også indirekte ved at Hua Kuo-feng har gjort det klart at kampen mot de fire vil bli den sentrale politiske oppgaven i det nye året.

Særlig talende i så måte er den annondannelsen av såkalte revolusjonære komitéer på lavere nivåer, som uttrykkelig skal ha til hensikt å rydde tilhengerne av de fire ut av partiet.

Det er dessuten nå klart at det foregår en hard kamp på de høyere nivåer i partiet. Tre medlemmer av politbyrået er nylig blitt angrepet for å ha stått i forbindelse med de fire. Det dreier seg om Pekings borgermester, Wu Peh, øverstkommanderende for Peking militærdistrikt, Chen Hsi-lien og varakvinne i politbyrået Wu Kuai-hsien.

- Nei, engasje mentet er sterkere enn de politiske evnene, og disse gruppene, som jeg tilhører, mangler jo absolutt faglige tradisjoner. Derfor har da også parolene som har vært

reist, til dels vært blinde og uten mål. "Ta pengene der de fins" e.l. er ikke noen god parole. Men andre sosialpolitiske krav har vært reist med større hell; daghjemsttreikene og aktiviteten ved ungdomskontoret vitner om dette. For staten har sosialsektoren dermed blitt problematisk, og tatt i betraktning hvilken funksjon staten spiller i den økende korporativeseringa, er det viktig å kvitte seg med besværlige elementer i sosialsektoren. Slik sett rekker en staten en hjelpende hånd når en melder seg ut av LO, fordi dette utspillet hemmer utviklingen av politiske bevissthet i stedet for å fremme den.

- Hva vil du si til slutt, oppsummeringsvis?

- I den situasjon SEF sto oppe i etter kommuneforbundets utspill, var det ingen som greide å vinne gehør for en samlende linje. Verken SV eller AKP viste seg i stand til å forstå hva som foregikk og kom dermed til å spre illusjoner om forholdene, samtidig som skiftet taktisk linje fra uke til uke uten å se konsekvensene av dette. AKP hadde forskjellige linjer selv innfor samme forbund, noe forholdene i film- og teatertechnisk viser. At SV'ere ga uttrykk for stikk motsatte synspunkter på spørsmålet, er selvfølgelig heller ikke noe nytt. Resultatet ble passivitet og frustrasjon i stedet for politisk utvikling av medlemmene. Oppslutningen om medlemstøtene har sunket betraktelig f.eks. Verst er den usikkerheten som er spredt i forhold til hvor viktig det er å være fagorganisert. Å stikke halen mellom beina og melde seg ut av LO som svar på provokasjoner og overgrep er ikke veien å gå. Det vi trenger i dag er å avklare en faglig-politisk linje som kan sikre andre fagorganiserte at de møter liknende provokasjoner - forberedt!

Heading'en på SEFs gamle medlemsblad

Det kan ikke framheves sterkt nok at sosialsektoren består av sjikt som ikke må opptre på egenhånd. De har alt å vinne på å ikke slippe den organiserte forbindelse med industriarbeiderne, men snarere lære av deres erfaringer fra faglige kamper. Som f.eks. erfaringene fra Spania viser, kan en drive avansert faglig virksomhet trass i at de formelle rammene om virksomheten er rene korporasjoner. Desto mindre blir faren for illusjoner om det borgerlige lovverket. Under arbeiderklassens ledelse kan det imidlertid vurderes om det skal foretas organisert brudd med LO, og når det eventuelt skal skje.

opp til innsats. - Tydeligere kan det for øvrig ikke sies at SV - som skal være så voldsomt "utenomparlamentarisk" - i virkeligheten er en ren valgmaskin og ikke noe annet.

Vi er midt inne i nyårsbetraktningenes tid. Alle og enhver er ute med uttalelser om likt og ulikt, om tanker, meninger og håp. Det er valgår så hovedemnet er naturligvis valget. Blir det borgerlig flertall eller får vi fortsatt en "sosialistisk" regjering?

Nå står de fram våre fremste kvinner og menn og forteller hva som må til om Norge og verden for øvrig skal reddes fra den sikre og røde undergang. Det er morsom lesning og det er festlig å høre dem i radio og fjernsyn. De røper en fantasi så sprudlende og levende at en såkalt rød petitskriver kan rødme av misunnelse. Hykleriet er så utrolig tykt at svært mange ikke opp-

dager det. Alminnelige, skikkelige mennesker kan rett og slett ikke få seg til å tro at noen kan være så frekke. Dersom noen mener at vi ikke har kvittet oss med ånden til Goebbels, så er det feil.

Min hukommelse er ikke lenger hva den var, har sikkert aldri vært det. Derfor kan ingen forlange at jeg skal huske at disse våre kjære, ordglade, løftespredende politikere noensinne har forsøkt å gjøre noe av det de skriker ut idag, men det har aldri vært meningen heller - hverken før eller nå.

En ting er å more seg over dette ironisere over hulheten og falskheten, men egentlig ligger tragedien der og lurar i det små. Mange - alt-

for mange - har fortsatt tro på og tillit til snylterne. De tror at alt det erkesludder de lirer av seg i nyttårsfestrusen har noe for seg.

Nå har forresten sjongleringspartiene funnet løsningen til de store galluptall. De sparker toppledelsen, og vips - tallene går i været og tilliten til partiene vokser. Det skal bli festlig når Arbeiderpartiet oppdager dette og gjør det samme.

Vi har nok en stri arbeidsdag foran oss - et hardt arbeidsår, men det går framover, så godt nytt år alle sammen.

Palestina:

søkt å få innpass i Midt-Østen via de reaksjonære arabiske regimene, er dette mønstret i løpet av det siste året blitt delvis endret. Årsaken til dette må ses i lys av Sovjets nederlag i kampen om de arabiske regimenes gunst. I løpet av kort tid har Sovjet mista kontrollen over bl.a. Egypt og Syria. Mens Egypt i sine stormaktsdrømmer foreløpig har alliert seg med USA, fører Syria på selvstendig vis ut sin ambisjonsrike politikk. Egypt og Syria kjemper idag innbitt om herredømme innafor araberverdenen.

På bakgrunn av Sovjets atagende innflytelse ovafor araberstaten, har Sovjet nå valgt å satse på PLO, og drømmer om et PLO som kan danse etter deres egen pipe, og på denne måten å kontrollere utviklinga i området. Sovjet ønsker, som USA, et PLO som er villige til å inngå kompromisser med imperialismen, et PLO som godtar stormaktsløsninger, et PLO som godtar staten Israels eksistens ved å gå inn for et såkalt Mini-Palestina, en "palestinsk" statsdannelse på vestbredden av Jordan-elva.

Den siste tids utvikling innafor PLO, spesielt organisasjonens holdning til Riyadh-konferansen, viser at Sovjets linje er i framgang innafor PLO (og også Syrias. Syria ønsker også et fredelig PLO). Bl.a. ved hjelp av Sovjet-vennlige krefter innafor PLO har dette lykkes Sovjet. Her har DPFLP (den demokratiske folkefronten for Palestinas frigjøring), som er et direkte agentur for sosialimperialismen innafor PLO spilt ei stor rolle. Den syrisk-dominerte organisasjonen Al Saika har på samme vis tjent Syria, og dermed forrådt den palestinske revolusjonen. Kampene i Libanon, der Al Saika åpent ga aktiv støtte til Syrias invasjon viste dette klart. Men ennå jobber den progressive delen av palestinerne innafor PLO, under svært vanskelige arbeidsforhold. PLO-ledelsen med Arafat i spissen kjører nå ut den ene nederlagslinja etter den andre. Man vil nå ikke lenger avvise tanken om et Mini-Palestina, en statsdannelse som vil sette den væpnede kampen år tilbake.

Mot dette står den såkalte "NEIFRONTEN" som består av PFLP (folkefronten for Palestinas frigjøring) og elementer innafor andre palestinske organisasjoner, først og fremst deler av organisasjonen Al Fateh.

Idag er det PFLP som er den ledende krafta i NEIFronten, og den eneste organisasjon som ved sin politikk i dagens Libanon og i andre arabiske stater, og ikke minst i det okkuperte Palestina, kan være istand til å lede det palestinske folket fram til seier. NEIFrontens linje med å avvise alle forhandlingsløsninger, å avvise Mini-Palestina og derved anerkjennelse av

Israel, er den eneste som kan føre fram til seier.

På bakgrunn av dette er det kommunist og progressives PLIKT å ta stilling i den klassekamp som pågår innafor PLO, en klassekamp som nødvendigvis foregår innafor alle nasjonale frigjøringsbevegelser. Vi må ta klart parti for Nei-frontens og PFLP's politiske linje. Å nekte å ta stilling er en direkte støtte til imperialismens ambisjonsrike planer med PLO, og en direkte støtte til sosialimperialismens politikk i Midt-Østen. Hverken Palestinakomiteen eller Palestinafronten har åpent gitt sin uforbeholdne støtte til PFLP og Nei-fronten. Disse falske vennene av det palestinske folket nekter å se at det er kamp og to helt antagonistiske linjer, og snakker uten hensyn til dagens realiteter om enheten innafor

PLO. Mens det kjempes en klassekamp på liv og død, bl.a. ved direkte kamphandlinger innafor flyktningeleirer, om PLO's politiske linje snakkes det i store ord om enheten innafor PLO. Dette er å kaste blått i øynene på de palestinske frihetsskjempene. KA vil gi vår uforbeholdne støtte til Nei-frontens politiske linje for den palestinske frigjøringskampen, og slett ikke uventet gjør KA dette som den eneste politiske organisasjon i Norge, og vi vil oppfordre alle venner av det palestinske folket, enten de befinner seg i PALKOM, Palfront eller andre steder til å gjøre det samme.

FULL STØTTE TIL NEIFRONTEN OG PFLP. LEVE DEN PALESTINSKE REVOLUSJON.

SV stadig "sterkere"

I takt med at SV får en stadig svakere stilling på galluppen, blir uttalelsene fra partiet stadig "sterkere". Gjennomgangstonen er på den ene siden at folk må stemme på SV for å sikre en "arbeider"regjering, dvs en Arbeiderparti-regjering, på den andre siden at trass i lave gallup-tall står SV sterkere enn noen gang - vel å merke "organisatorisk".

Denne gangen kan vi varte opp med tre "sterke" uttalelser.

For det første uttalte Reidar Larsen til Aftenposten den 30. desember at SV ønsker samarbeid med Arbeiderpartiet for å styrke det vi vil kalle statsmonopolkapitalismen: "Jeg mener at det blir flertall for arbeiderbevegelsen. Dette bygger jeg på troen på at et flertall av folket etter hvert vil forstå at de uhyre krevende spørsmål som reiser seg krever et overordentlig sterkt statlig engasjement. Det er arbeiderbevegelsen som tradisjonelt har trukket opp linjene for et slikt engasjement. Men det er spesielle forutsetninger som må innfris: Arbeiderpartiet må innse at arbeiderbevegelsen er mer enn Arbeiderpartiet, og at samarbeid med de sosialistiske venstrekrefter er nødvendig for å oppnå valgseier til høsten."

Vår kommentar: Vi kan vanskelig se at Arbeiderpartiet - noe mer enn velgerne selv - skal "innse" at "arbeiderbevegelsen" er noe mer enn Arbeiderpartiet når SV i så liten grad skiller seg politisk fra Arbeiderpartiet som Reidar Larsen her gir uttrykk for.

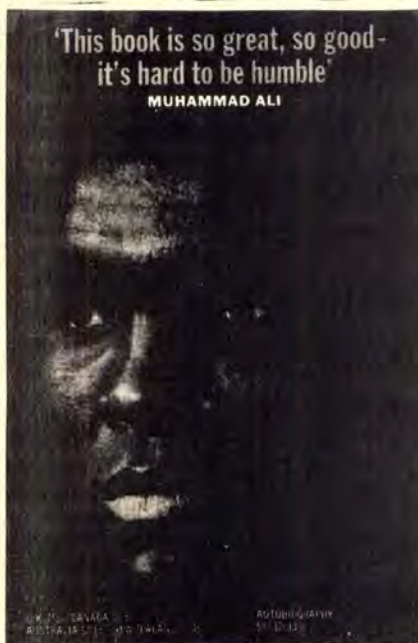
Berge Furre (SVs formann) har imidlertid alltid under tilbakegang lagt seg så langt opp til Arbeiderpartiet som overhodet mulig - og høstet

valgnederlag av det, som med SF i 1969. Og i et nyttårsintervju med SVs presstjeneste følger Furre i Larsens fotspor, ved å si at hvis Høyre i spissen for en borgerlig regjering får hånden borti oljepengene, kan samfunnsutviklingen komme inn i et reaksjonært spor. I den rette landsfaderlige tone framholder Furre at dette må hindres av Arbeiderpartiet og SV: "Det beste for landet er at SV og Arbeiderpartiet har flertall sammen, slik at regjeringen må ta hensyn til andre enn sitt eget parti" - og at han ikke tror at "det norske folk" vil gi Arbeiderpartiet flertall alene. I denne forbindelse er Furre noe mer kritisk innstilt enn Reidar Larsen: "Folk vil ikke tillate 'ettpartistaten' fra femtiårene, som professor Jens Arup Seip kalte det. "Brev-saken" viste at den gamle maktarrogansen ligger på lur like under overflaten." Vi må bare si oss enig med Arbeiderbladet i at inkonskvensen er sterk når Furre i tillegg kommer med følgende uttalelse om det partiet han vil samarbeide med: "Arbeiderpartiet har i høst gjort det klart at det ikke står for noen sosialistisk politikk, det fører sentrums-kurs og administrerer kapitalismen."

I den andre gata ligger den siste uttalelsen vi skal bringe denne gangen. Det er partisekretær Rune Fredh som overfor Arbeiderbladet hevder "at SV i dag er den sterkeste organisasjon som har eksistert på venstresiden i etterkrigsåra og har tro på resultater når denne organisasjonen kommer i arbeid".

Vi venter spent på hva som vil skje når denne fantastiske organisasjonen, som for øyeblikket tydeligvis ligger helt stille og samler krefter, våkner

Svart i USA

Mer enn noen annen idrett er boksporten forbundet med forestillinger om kraft og livsdyktighet. Det er ikke noe nytt at tvekamp vurderes som noe mer enn lek og mosjon. I de opprinnelige olympiske lekene i antikens Hellas var tvekampen en del av et religiøst rituale som skulle demonstrere striden mellom livskraftene. Vinneren vant ikke bare ære men også politisk makt.

Den idrettstittel som for mange rangerer høyest i dag er verdensmestertittelen i profesjonell tungvektsboksing. Det er derfor ikke overraskende at tungvektstittelen fra tid til annen trekkes inn i politiske sammenhenger. Da tyskeren Max Schmelling slo ut den svarte amerikaneren Joe Louis i bokseringen og erobret tungvektstittelen, jublet de tyske nazistene over det ariske menneskets overlegenhet. Og det var nok klokest å juble mens det ennå var tid. For få måneder etter fant man en rundjult Schmelling i en ynkelig og uarisk tilstand etter returkampen mot en rasende Joe Louis.

Siden de fleste tungvektsmestere etter den tid har vært svarte, er hvite rasister forsiktige med å bruke tungvektstittelen som argument for den hvite rases overlegenhet. Taktikken endres: svarte bokseres dominans tolkes som uttrykk for den svarte manns gorilla-natur og dermed undermenneskelige brutalitet. Svarte bokserer er gorillaer som verken kan tenke eller snakke. Ingen nøktern hvit mann vil skamme seg over å bli jult opp av en gorilla. Heller ikke av en svart tungvektschampion.

Muhammed Ali er tungvektsmesteren som definitivt slo gorillamyten i stykker. Alis memoarer "Den største omhandler ikke bare Alis kamp mot det hvite USA, men også mot den "hvite" neger, slaveskikkelsen "onkel Tom". De fleste svarte tungvektsmestere har ifølge Ali snarere bekreftet gorilla-

myten enn å bekjempe den. Hederlige unntak er ifølge Ali Jack Johnson og Joe Frazier. Når Ali sloss mot svarte bokserer som Floyd Patterson eller George Foreman, er det ikke privatpersonen han vil til livs, men det hvite USA's rasisme og deres svarte, underdanige onkel Tom. Onkel Tom er den "hvite" neger som tar avstand fra det svarte slummiljøet han kom fra, som er underdanig, umålende og som kysser sine lenker.

Muhammed Ali er ikke politisk bevisst i noen marxistisk forstand. Ali er tilsluttet den pro-svarte religiøse bevegelsen "Nasjonen Islam", som av mange blir oppfattet som en rasistisk bevegelse. Likevel er Ali noe mer enn en stor idrettsmann - også i politisk sammenheng. Alis velskrevne selvbiografi har altså interesse langt utover bokseentusiastenes rekke. Leseren stilles ansikt til ansikt med det hvite lynsje-Amerika med hele sin velutviklede sadisme og ubeskrivelige dumhet.

Det er historien om mobbing, skalleknusning, kastrering og nedskyting av tilfeldige svarte personer som er fritt vilt fordi de er svarte. Ali's historie er også historien om det liberale

USA's holdning til dem som nektet å sloss i Vietnam. Som militærnektet blir Ali fratatt sin tungvektstittel, mottar mordtrusler og blir beskyttet av "patriotiske" amerikanere.

For øvrig er Ali's bok både underholdende og spennende. Den anbefales. Ø.S.

- Hva med de deltidsansatte som forbundet vil utelukke fra faglige rettigheter?

- Mulighetene for å slåss for dem er like store eller like små som de alltid vært. For oss er det i første rekke et spørsmål om å sikre disse skikkelige arbeidsavtaler i spørsmål om lønn, feriepengar, sykdom osv. Klarer vi det, må de sjølsagt også få fulle faglige rettigheter. Det fins 3-4000 deltidsansatte i sosialavdelingen i Kommunen, hjemmehjelpere, dagmammar, ungdomsklubbedere og feltarbeidere for å nevne noen. Til dels har disse slike posisjoner at det kan bli mulig å sette hardt mot hardt. I alle fall er det klart at å sikre skikkelige arbeids- og tariffmessige forhold for disse er den viktigste fagforeningssaken vi står overfor.

- Hvordan vil dere følge opp forbundets suspensjoner?

- Vi har allerede sendt inn en anke til landsstyret i forbundet. Det er mulig at man her, slik som sist et styre ble ekskludert, vil sette en tidsbegrensning. Så kan de ekskluderte søke om medlemsskap på nytt, etter en tid. Men vi lar oss sjølsagt ikke binde av dette. Uansett hva som skjer, så vil vi som er suspendert delta i den faglige virksomheten på uformelt grunnlag.

- Og hvordan skal andre foreninger og klubber kunne vise at de solidariserer seg med dere og avviser kommune-forbundets utspill?

- I første omgang bør det spres informasjon om det som har skjedd. Foreninger og klubber bør kunne invitere representanter for ledelsen i NKF og fra det ekskluderte SEF-styret til konfrontasjonsmøter på saken. Ta kontakt med B. Lindgren/Holtsgt. 1 Oslo. Deretter bør det komme vedtak som avviser eksklusjoner og suspensjoner av kampinnstilte fagorganiserte.

- Mener du at man på allment grunnlag kan gå imot suspensjoner og eksklusjoner? Er ikke retten til suspensjoner viktig å forsvare, så sant den er kontrollert av grunnplanen?

- Selvsagt må foreninga være suveren og bestemme hvem som skal være medlemmer på samme måte som de bestemmer hvem som skal være tillitsmenn. Ingen av delene er forbundets sak. Det er riktig å ty til eksklusjoner mot folk som opptrer grovt illojalt, mot streikebrytere og provokatører. Men å gå til suspensjon på grunnlag av politisk uenighet holder ikke. Men det er en forskjell her mellom grupper av statsansatte og funksjonærer på den ene side og arbeidere på den andre som vi må være klar over. En kan ikke på forhånd kalkulere med et progressivt grunnplan i funksjonærskiktene, i samme grad som blant industriarbeiderne. Derfor vil jeg ikke på forhånd avskjære å bruke forbundet i en suspensjoner mot ny-nazister f.eks., sjøl om det prinsipielle bør være at suspensjoner er grunnplanets sak.

- Vil du si noe mer om det politiske nivået blant de ansatte i sosialsektoren? Har du noen teori om hvorfor de sterkeste korporativiseringsframstøtene kommer nettopp her?

- I sosialsektoren registreres krisene i klassesamfunnet på en spesielt tydelig måte. Derfor blir den politiske bevisstheten også forholdsvis høy her.

- Enig i at vi kan snakke om en generell samfunnskritisk holdning, men er det det samme som politisk bevissthet?

SEF: Avvis den rød-gule foreningen - Fortsett kampen innad i NKF

- Kan vi si at situasjonen er mer avklart nå, Bjørn Lindgren?

- Ja, det kan du si. På årsmøtet i SEF den 15. des. innrømmet formannen i (det suspenderte) styret i SEF at den linja som hadde vært kjørt fram, var illusorisk og at det var spredt feilaktige forestillinger om mulighetene for å fortsette den faglige virksomheten som en del av NKF. På denne bakgrunn fremmet men istedet et forslag om å "konstituere SEF som en frittstående og uavhengig fagforening for ansatte i helse- og sosialsektoren" m.a.o. at det skulle dannes en fagforening utenfor LO.

- Hvordan ble dette imøtegått på årsmøtet? "Klassekampen" hevder at det ble stilt et motforslag som ikke atskilte seg vesentlig fra dette.

- Motsetninger var det nok av på møtet. Likevel har klassekampen på en måte rett. Det eneste "motforslaget" gikk i realiteten ut på å bevare illusjonene om situasjonen i forhold til NKF, "vente og se" uten å fremme noen egen politikk. Tilsynelatende forelå det sterke motsetninger mellom disse to fløyene, men de var ikke reelle. 171 stemte for forslaget om uavhengig fagforening, 50 stemte for det andre forslaget, mens hele 30 forkastet begge forslagene. Man kan regne med at de fleste av disse, som bla.a. jeg, mente at kampen må fortsette i Kommuneforbundet og med metoder avpasset etter forbundsledelsens framstøt, beregnet på å trosse disse.

- Hvor mange er det som må ta stilling til disse vedtakene? På dette møtet stilte vel bare de faglig mest aktive?

- Da forbundet gjorde sitt vedtak, var det 2200 registrerte medlemmer i SEF. Forbundet fratar med sin organisering atskillige av disse deres faglige rettigheter. Men alle vil måtte ta stilling til linja med "rød" fagforening.

- Hvilke kamp- og arbeidsmuligheter har de som nåvelger å organisere seg på denne tilsynelatende røde måten - utenfor LO?

- Sin eneste mulighet til forhandlingsrett og dermed fariffavtale får de dersom flertallet av de ansatte i sosialavdelingen vil forhandle gjennom dem. Da kan en tenke seg at det på en konkret sak kan tvinge seg gjennom en løsning som gir forhandlingsrett. Forutsetningen er at man er i flertall og har et solid overtak. Men alt taler mot dette og for en laber oppslutning om den nye foreningen. Jeg tror ikke de vil få med seg flere enn 250 og vil selv arbeide for å få folk tilbake i en situasjon med reelle kampmuligheter i LO.

- Fra SV- og NKP-hold har det vært ført i marken mot SEF at ledelsen har prioritert politiske markeringer framfor faglig aktivitet. Er dette riktig? Ser du i så fall noen sammenheng mellom dette og den nåværende situasjonen med "rød" fagforening?

- Det verserer rykter om at politikken var opprioritert, som er overdreven. Likevel er det en kjerne av sannhet i dette. På medlemsmøtene slapp styret politiske resolusjoner altfor lett vint til. I disse fora, som først og fremst skal være fora for å styrke den faglige debatten og faglige virksomheten, har den politiske virksomheten skjedd på det faglige arbeidets bekostning. Likevel må en si at fagforeningsarbeidet som helhet var overveiende orientert mot faglige saker. Derimot ser jeg ikke den sammenhengen du antyder mellom dette og dagens situasjon. Det er snarere mangel på politisk innsikt som får folk til å melde seg ut av forbundet. Det folk ønsker seg, er en hyperdemokratisk organisasjon med et ubegrenset medlemsdemokrati, og dette ses tydeligvis som langt viktigere enn den politiske kampen innad i forbundet. Den isolasjonslinje som nå kjøres fram, er bare på overflaten en kamp mot korporativiseringa i NKF.

Det man gjør er i virkeligheten å ta brodden av kampen og kamplinja, som i dag bare kan føres fram i forbundet! Denne sabotasjen tatt i betraktning, hvilke perspektiver åpner seg nå for dem som fortsatt står på en kamplinja i forbundet?

- For oss i det tidligere SEF er perspektivet det at ca. 200 aktive medlemmer har forlatt foreningen. Dermed er det sannsynligvis ikke lenge fler-tall for noen kamplinja. Det er ennå usikkert hvordan den annonserte organiseringen vil arte seg, men dersom vi blir én forening fortsatt, vil det anakelig velges et høyresosialdemokratisk styre. Men selvfølgelig kan man arbeide i en forening i mindretall og like fullt få gjort mye. Særlig gjelder dette mulighetene for ta kampen mot nye framstøt i korporativ retning. Igjen vil vi se at våre synspunkter får oppslutning i sosialdemokratens rekke. Sosialdemokratene vil nok engang oppleve at det blir vanskelig å holde rekkene samlet.